

Passejant per 'New Salt city'

LLUÍS BOSCH MARTÍ

Uns dies abans de les eleccions al Parlament català hem d'anar a la Biblioteca de Salt a tornar uns llibres, i de passada fem un llarg recoregut per Salt. Sobretot per gaudir-contemplar els entorns urbans i paisatgístics de la tardor. Amics lectors! No oblidem que entre moltes coses, oficis, aficions que practiquem, essencialment sóc pintor i com a tal la nostra mirada és una apassionada dels colors. Recordant que els capvespres de tot l'any i els grocs, taronges, ocre i marrons tardorals són els de la veritable pintura -oli- en especial dels venecians:

Tiziano, Tintoretto, Veronese, i l'holandès Rembrandt, el més genial de tots els pintors de totes les èpoques. És un dia clar, per tant lluminós, blau. Sense pressa, i naturalment a peu, com veiem els vells mestres, com el poeta Baudelaire, i l'escriptor Walter Benjamin recreaven l'spleen, o el flâneur de París, o sigui l'aire, l'esperit de les noves terribles i inhumanes no ciutats modernes que també són natura, paisatge alienador ja que han estat creades pels especuladors capitalistes i dissenyades pels tecnòcrates municipals. Anar passejant per Girona cap a Salt, a l'hora que els nens van cap a l'escola, amb les seves pesades motxilles, els pares que tenen feina ja estan treballant. Em fascina el trànsit de cotxes, que cada dia van més ràpids. Respecto tots els semàfors, no vull que m'atropellin. És un plaer, que contínuament grups de nens de totes les edats, em saluden, fins i tot els més grans, exalumnes que van a l'Institut o a la Universitat. El motiu és que tot i que tinc edat per jubilar-me, encara faig classes de plàstica infantil a diverses escoles.

Un cop hem passat el laberint de pedres de les obres de l'estació de l'AVE, dues nenes xineses -molt rialleres- es paren per saludar-me. Els pregunto de quina escola són i, com que encara no saben ni català ni castellà, no entenc què em contesten en xinès. Pensem que són les germanes d'un alumne que acompanyen a vegades. I perdoneu els xinesos, en especial les noies, a part que tots siguin iguals són molt serioses, aplicades, callades, van per feina: dibuixen de meravella.

Passa un profe en bicicleta, acompanyant els seus fills i em crida "Adéu, federal internacionalista"; ell vota el PSC perquè és d'origen castellà. A l'entrada de Salt tinc la sorpresa de trobar García Colomer, popular joier resident al Barri Vell, que té el taller a Salt. Anava com sempre a pagar una factura de la reparació del cotxe, la seva obsessió -malson- que quan el tenia a Girona, tot sovint la grua se li emportava. Ara el té a Salt, i va i ve en bicicleta.

Ja dins la magnífica biblioteca de les antigues instal·lacions de la Coma Cros anem a llegir els diaris. Aquesta part de les picabaralles electorals i del merder armat pel diari El Mundo sobre si els Pujol, Mas, tenen diners a paradisos fiscals. Estem fent seguiment de l'escalada bèl·lica entre jueus i palestins. I en l'àmbit gironí investiguem el misteriós robatori i mort a casa seva del Sr. Jordi Comas, cap de la Patronal gironina. I si no en tinguéssim prou de tants afers, llegim a primera plana que el batlle de Salt, i president de la Diputació gironina, metge en actiu, i militant capítol d'UDC, ha estat denunciat per tocaments a una companya-funcionària del seu partit, que alhora ell s'ha querellat per un suposat intent de suborn de 50.000 euros...

I com que volem seguir passejant no ens emportem cap llibre, fora pesos. I com que tenim gana, entrem en un supermercat, el del costat del Pavelló d'Esports, comprem pa, formatge, botifarra negra i una Xibeca. A fora, entre una petita arbreda, jardins, ens asseiem en un banc assolellat i discretament anem menjant, amb molta gana, que mai ens falta.

Pels voltants, a poc a poc, veiem dones, pràcticament totes marroquines, vestides amb vestits llargs, vels; són mares musulmanes que quan ens tornem a posar en marxa, les seguim i ens trobem davant de l'Escola Pública del Pla. Ens seiem en un altre banc, per veure la sortida de l'escola, són cap a la una, sona la sirena i centenars de nens i nenes de tots colors surten i marxen amb les seves mares cap a dinar. És curiós que de catalans no en vaig veure cap, i és que aquests es queden a dinar a l'escola.

Mentre el migdia està en la seva plenitud, vaig a poc a poc, fruïnt del sol, contemplant els colors groguencs, torrats per tot arreu. Gairebé topem amb un vell conegut, arquitecte, ens parla de venir a veure familiars que

viuen en un gran bloc, assolellat, que és al davant. Li comento que en aquesta zona és on viuen més emigrants, em diu que en l'edifici dels seus pares sols hi viuen ells, i estan amargats pels problemes de convivència. I per atzar anem a parar en un dels llocs més bonics, espaiosos de Salt i de Girona, el parc de la sèquia Monar. Ens hi hem aturat a fer un altre mos, són cap a les dues, estic pràcticament sol. A l'altre costat del riu hi ha les Deveses, i més enllà el riu Ter. Seguim badant, caminant, prenem el sol, pensant quin dia tan meravellós, sento la joia del filòsof Spinoza, que deia que Déu era la natura en moviment i la felicitat era la comunió panteista amb el tot universal -per tant el cel-. Seria un migdia passejant, prenent el sol i contemplant la natura. I passem el petit pont, davant l'Institut de Salt, ultramodern, funcional, galàctic. Observo els grups de nois i noies, la majoria emigrants, moltes noies amb túniques, vels islàmics. Em giro i em trobo una noia estudiant asseguda al nostre costat. Ens posem a parlar, es diu Esmeralda, 20 anys, hondurenya, fa un curs especial per cuidar nens, cosa en la qual està entrenada, ja que són 8 germans i la mare sols té 32 anys.

I com passa sempre en els nostres passejos, ens faltarà espai per escriure, tantes coses, gent que parlem. I seguim caminant pels deserts carrers, una mica abans d'arribar a Santa Eugènia veiem uns policies municipals parlant amb uns veïns, jo vaig seguint i més avall varis veïns més estan inquiets, parlant. Els pregunto: "Perdonin, què ha passat?" Uns X han intentat entrar en una casa que fa un any va morir el seu propietari. Miri, tots tenim les reixes de ferro, ja que hi ha molts robatoris, etc. Servidor, si fos de nit, em quedaria observant el trànsit des centenars de cotxes que vénen de la rotonda del Pont del Diomni, cap a la Devesa o Salt, etc. Avui accelero el pas i baixarem cap a la Devesa gironina. És fabulós l'espectacle, color, grandiositat que tenen les avingudes plenes de fulles: quantes vegades he pintat de memòria aquesta catedral multicolor, còsmica, spinoziana.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2013/02/05/passejant-new-salt-city/602799.html?utm_source=rss